

IZABELA DURMA
KUL Lublin

NAUCZANIE PAPIEŻA FRANCISZKA O ŻYCIU KONSEKROWANYM W KONTEKŚCIE ROKU ŻYCIA KONSEKROWANEGO

13 marca 2013 roku kardynał Jorge Mario Bergoglio SI został wybrany następcą świętego Piotra. Jest to pierwszy papież, który pochodzi z Ameryki Południowej, ale również pierwszy zakonnik od czasu kameduły Grzegorza XVI (lata pontyfikatu: 1831-1846)¹. Za główną misję biskup Rzymu obrał pomoc ubogim i odtrąconym, co łączy się z wybranym przez niego imieniem na cześć „biedaczyny Bożego” – św. Franciszka z Asyżu². Jednakże spora część jego nauczania odnosi się do osób konsekrowanych. Artykuł ten ma na celu ukazanie najważniejszych punktów nauczania papieża na temat życia konsekrowanego w kontekście Roku Życia Konsekrowanego.

Papież często spotyka się z osobami zakonnymi, jak również kieruje do nich dokumenty. Jego aktywność w tym względzie rozpoczyna się już w pierwszym roku pontyfikatu. Jak wspomniano, papież Franciszek sam jest osobą konsekrowaną, co pozwala mu zabierać głos w sprawach problemów, które zna z autopsji. Lepiej rozumie potrzeby i trudności, z jakimi zmagają się zakonnicy i zakonnice. Dlatego też jego głos w ich sprawach jest szczególnie ważny. Ukoronowaniem nauczania papieża w tej kwestii jest ustanowienie Roku Życia Konsekrowanego. Co ważne, jest ono mocno osadzone w Piśmie Świętym oraz nauczaniu Kościoła. Franciszek często cytuje Biblię oraz głęboko czerpie z dotychczasowego nauczania, ukazując w ten sposób ciągłość nauki na temat tak pięknej misji, jaką pełnią zakonnice i zakonnicy.

¹ Por. J. W. Kowalski, *Poczet papieży*, Krajowa Agencja Wydawnicza, Warszawa 1986, s. 139.

² Por. R. Giorgi, *Święci patroni na każdy dzień*, Wyd. JEDNOŚĆ, Kielce 2015, s. 582.

1. ŻYCIE WSPÓLNOTOWE ORAZ POTRZEBA PÓJŚCIA NA PERYFERIA

Następca świętego Piotra podkreśla ogromną potrzebę wspólnoty we współczesnych zgromadzeniach i instytucjach. Sam jest jezuitą i rozumie, że wspólne życie jest zadaniem niezwykle trudnym, oznacza bowiem konieczność harmonizowania różnych charakterów, temperamentów, aspiracji, mentalności itd. Niemniej jedność to kwestia fundamentalna³. Osoby konsekrowane winny tworzyć wspólnotę na wzór komunii Chrystusa z Ojcem. Jednym z wyznaczników powołania jest ciągle przebywanie z Mistrzem i miłość do bliźniego, co szczególnie przejawia się w Ewangelii wg św. Marka (por. Mk 3,13-19). Realizuje się to przez stałe podążanie za Chrystusem, gdyż to On daje siłę do działania⁴. Potrzeba bycia razem musi górować nad zamykającym indywidualizmem. Życie wspólnotowe jest także wyznacznikiem skuteczności ewangelizacyjnej. Aby nieść innym Boga, należy żyć w komunii nie tylko z Nim, ale i braćmi i siostrami w zgromadzeniach. Klasztor ma być rodziną, a nie czyśćcem. Dla osób konsekrowanych istotna jest także czułość. Nie tylko w odniesieniu do osób świeckich, którym mają wskazywać Pana, ale także dla siebie, aby i one czuły się kochane i potrzebne⁵. Franciszek zauważa, że konflikty we wspólnotach będą się zdarzać, jednak wynikają one ze szczerości i otwartości. Należy je prowadzić w duchu miłości i zrozumienia. Próby stworzenia kompromisu lub konstruktywnej dyskusji pomagają we wzajemnym wzrastaniu⁶. Należy unikać fałszu, obłudy i hipokryzji czy obmów. To co boli, musi zostać wypowiedziane wprost, w duchu prawdy i miłości. Wspólne życie osób konsekrowanych może być ważnym świadectwem również dla rodzin⁷.

Papież, wymieniając cele Roku Życia Konsekrowanego, mówi m.in. o „spojrzeniu w przeszłość z wdzięcznością”⁸. Uważa, że znajomość dziejów własnego

³ Potrzebę jedności w zgromadzeniach mocno podkreślał papież Jan Paweł II. Główną motywacją powinna być uprzedzająca miłość Chrystusa. Ponadto zakonnicy i zakonnice muszą być otwarci na Ducha Świętego, gdyż to On „wprowadza duszę w komunię z Ojcem i Jego Synem Jezusem Chrystusem (por. 1 J 1,3), komunię, która jest źródłem życia braterskiego”. Zob. VC 42.

⁴ Por. G. Perego, *Nowy Testament a życie konsekrowane*, Edycja św. Pawła, Częstochowa 2010, s. 106.

⁵ Zob. *Radujcie się. List okólny do osób konsekrowanych. Z nauczania papieża Franciszka. Rok Życia Konsekrowanego*, red. Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Wyd. Sióstr Loretanek, Warszawa 2014, s. 43.

⁶ Zob. *Konsekrowani, obudźcie świat! Relacja ze spotkania Papieża Franciszka z przełożonymi generalnymi zakonów męskich – 2013.11.29 – Rzym*, w: <http://www.zyciezakonnie.pl/wiadomosci/swiat/rzym-konsekrowani-obudzenie-swiat-39749/> (6.1.2017).

⁷ Zob. KB/RV, *Papież do zakonników: macie intrygować, dawać profetyczne świadectwo ubóstwa oraz pokazać światu, że można żyć jak bracia*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/2857,a,papiez-do-zakonnikow-macie-intrygowac-dawac-profetyczne-swiadec.htm> (5.3.2017).

⁸ Zob. Franciszek, *List apostolski z okazji Roku Życia Konsekrowanego*, Wyd. ALLELUJA, Kraków 2014, s. 15.

zgromadzenia jest spoiwem wspólnoty, pozwala odnaleźć swoją tożsamość i daje pełniejszą przynależność do rodziny zakonnej. Także spoglądając na historię od strony negatywnej, analizując to, co się nie udało, można wyciągnąć odpowiednią naukę na przyszłość⁹.

Jak wspomniano we wstępie, biskup Rzymu ogromny akcent swego nauczania kładzie na potrzebę miłosierdzia. Pomoc drugiemu człowiekowi uznaje za fundamentalne zadanie każdej osoby wierzącej. Jednakże wspomniana pomoc nie może odbywać się wyłącznie we własnym środowisku. Osoby konsekrowane są szczególnie powołane do tego, aby wyjść ze swojej strefy komfortu i szukać spotkania z odtraconymi i ubogimi. W przeciwnym razie grozi im trwanie w ideologicznym lub fundamentalistycznym światopoglądzie¹⁰. Nie mogą minąć¹¹ uciśnionego, jak zrobili to kapłan i lewita z przypowieści o miłosiernym Samarytaninie (Łk 10, 30-35). Zwrot ku drugiemu człowiekowi winien być czuły, taki sam, jakim Bóg obdarza każde ze swych stworzeń. Spotkanie z bliźnim ma być czymś radosnym, ale i bezinteresownym, być świadectwem, które pociąga¹².

Jako że jednym z celów życia konsekrowanego jest działalność misyjna (KKK 931), Franciszek za konieczne uznaje odczytywanie charyzmatu w kontekście kulturowym. Ta inkulturacja nie może być tożsama z relatywizacją tegoż charyzmatu. Misyjności nie definiuje papież wyłącznie w kontekście ewangelizacji odległych ziem. Zwraca uwagę, iż współcześnie potrzeba tzw. reewangelizacji, czyli podjęcia działania mającego na celu rozbudzenie częściowo zgaszonej wiary. Konkretnie dzieła powinny być wykonywane zgodnie z charyzmatem. W tym miejscu także papież podkreśla potrzebę wielokulturowości w zarządach centralnych zakonów¹³. Życie osoby konsekrowanej jest ciągłym poszukiwaniem. Najpierw szukaniem Boga i odnawianiem swojego wypowiedzianego niegdyś „tak”, lecz również poszukiwaniem ludzi, którzy stracili nadzieję. Należy dążyć do ich dobra, kochać ich miłością, jakiej uczy Chrystus. Zakonnicy i zakonnice jako osoby tworzące Kościół muszą wyzbyć się wszystkiego, co nie prowadzi do Boga. Ich celem jest niesienie Go na wszelkie krańce świata, nawet w momentach wątpliwości i kryzysu¹⁴.

⁹ Zob. tamże.

¹⁰ Zob. *Konsekrowani*, dz. cyt.

¹¹ W języku greckim użyto w tym miejscu czasownika „antiparerechomaj”, co dosłownie oznacza celowe przejście na drugą stronę. Osoba konsekrowana nie może uciekać, ale szukać ludzi, którym może pomóc. A. Pelanowski, *Od Ducha do ucha. Krok ku radości twojej duszy*, Wyd. FIDES, Kraków 2016, s. 12.

¹² Zob. *Radujcie się*, dz. cyt., s. 49.

¹³ Zob. *Konsekrowani*, dz. cyt.

¹⁴ Zob. *Radujcie się*, dz. cyt., s. 49.

2. MISJA PROROCKA OSOBY KONSEKROWANEJ

Każdy człowiek uczestniczy w potrójnej misji Chrystusa: królewskiej, kapłańskiej i prorockiej (KKK 436). Papież Franciszek w swoim nauczaniu na temat osób konsekrowanych, akcentuje przede wszystkim ich profetyczne działanie¹⁵. Biskup Rzymu zastrzega, aby nie była to „zabawa w proroków”, ale realne posłannictwo. Wzywa zakonnice i zakonników, by byli „ludźmi, którzy oświecają przyszłość”. Jednakże misja prorocka przybiera nieco inny charakter w zależności od charyzmatu konkretnego zgromadzenia. Papież zaznacza, aby charyzmat zawsze zajmował uprzywilejowane miejsce względem konkretnego dzieła, gdyż jest nieprzemijalny. Dotyczy to także relacji na linii biskup – zgromadzenie. Osoby konsekrowane nie są wyłącznie źródłem pomocy, ale właśnie konkretnymi charyzmatami, które ubogacają diecezję i których obecność jest bardzo istotna. Należy również uwzględnić wielokulturowość wielu zgromadzeń zakonnych¹⁶. Powołanie prorockie, zdaniem papieża Franciszka, objawia się także przez poświęcenie na rzecz odrzuconych, właściwe rozeznanie dobra i zła, zabieganie wyłącznie o Boże upodobanie. W przypadku pokusy ucieczki osoba zakonna musi pamiętać, że nigdy nie jest sama – to Chrystus ją powołał i to On jest gwarantem tegoż powołania.

Proroctwem papież nazywa również posłuszeństwo powołaniu. Nie utożsamia tegoż posłuszeństwa ze służalczością czy wojskowym drygiem, ale „oddaniem serca”. Tak postawa, która zwalcza egoizm na rzecz większego dobra, jakim jest postępowanie zgodne z regułami i wolą przełożonych, pozwala przezwyciężyć „ziarna anarchii”, którymi posługuje się szatan. Osoby konsekrowane nie mogą ulegać złudnej wolności tożsamej z samowolą, ale na wzór Chrystusa modlącego się w Ogrójcu, przyjąć wolę Bożą, choć może początkowo okazywać się to czymś bardzo trudnym¹⁷. Ich postawa zakłada gotowość wypełnienia misji przez uniżenie, aż do samounicestwienia i upokorzenia¹⁸, aż po krzyż.

¹⁵ Por. VC 84.

¹⁶ Zob. *Konsekrowa*, dz. cyt.

¹⁷ Zob. AK/RV, *Papież do osób konsekrowanych: Jezus wzorem posłuszeństwa*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/3371,a,papiez-do-osob-konsekrowanych-jezus-wzorem-posluszenstwa.htm> (4.3.2017).

¹⁸ Zob. BZ/RV, *Franciszek do osób konsekrowanych: musimy unżyć się jak Jezus, stając się sługą, aby służyć*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/2996,a,franciszek-do-osob-konsekrowanych-musimy-unizyc-sie-jak-jezus-st.htm> (5.4.2017).

3. CZUŁOŚĆ W ŻYCIU OSOBY KONSEKROWANEJ

Papież zauważa, że osoby konsekrowane powinny być czułe. Czułość ma moc zmiany człowieka, wyciągnięcia go z największych kryzysów. Co więcej, powinna być to „czułość eucharystyczna”, czyli taka, z jaką traktuje się Najświętszy Sakrament. Jeśli już nawet ona nie pomoże w wewnętrznej jedności danego zgromadzenia, należy zastanowić się nad zmianą wspólnoty. Co ważne, biskup Rzymu dostrzega potrzebę współpracy ze specjalistami. W przypadku osób konsekrowanych o słabej psychice warto wybrać się z nimi do psychologa. Jednak, co podkreśla papież wielokrotnie, najważniejsze jest wspólne trwanie oraz „spojrzenie serca”¹⁹.

W przypadku sióstr zakonnych czułość winna objawiać się w powołaniu do macierzyństwa. Ich miłość musi wzorować się na Maryi i Kościele. Siostry nie mogą rezygnować z tego wezwania. Fundamentem wspólnoty musi być wzajemna miłość. Papież wskazuje, że siostry nie mogą żyć abstrakcyjnymi marzeniami i ideami, ale twardo stąpać po ziemi. W ten sposób ich miłość ma konkretny charakter. Wszelkie spory, zwady muszą ostatecznie dążyć do prawdy, ale przekazanej w duchu miłości²⁰.

4. RADOŚĆ OSÓB POWOŁANYCH

Szczególnym zaleceniem papieża w stosunku do osób konsekrowanych jest radowanie się. Jest to na tyle ważny punkt spojrzenia papieskiego, że Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, prezentując w liście okólnym naukę papieża, tytułuje dokument *Radujcie się*. Papież w swym nauczaniu posuwa się o krok dalej – osobę konsekrowaną utożsamia z radością, która ma moc oddziaływania na innych²¹. Wspomniana radość jest główną osią całego listu. Aby dokładnie zrozumieć, co ma na myśli Franciszek autorzy tekstu szeroko objaśniają semantykę tego słowa w oparciu o Pismo Święte. Radość stanowi fundament życia ludzkiego, w niej można osiągnąć świętość. Nie sprowadza się do konkretnych słów, ma dużo szerszy zasięg – wiąże się ściśle z dawaniem świadectwa. Osoby konsekrowane powinny nieść światu nadzieję, zastępować ludzki smutek wizją Chrystusa zwycięzcy. Radość ma być postawą serca, nie chwilowym uczuciem lub krótkotrwałą satysfakcją. Szczera postawa pozwoli na to, aby i inni, widząc to szczęście, podążyli za nim. Papież zaznacza,

¹⁹ Zob. *Konsekrowani*, dz. cyt.

²⁰ Zob. BZ/RV, *Papież do osób konsekrowanych: miłość ma być konkretna*, w: <http://www.moje-powolanie.pl/3176,a.papiez-do-osob-konsekrowanych-milosc-ma-byc-konkretna.htm> (4.3.2017).

²¹ *Radujcie się*, dz. cyt., s. 5.

że w życiu mogą pojawiać się trudne momenty, jednak wtedy należy zwrócić się z pełną ufnością do Boga jako Ojca, gdyż On pragnie pocieszać²². Nie uciekać, nie próbować działać o własnych siłach, ale właśnie zgodzić się na Jego opiekę.

Zródłem radości jest powołanie. Skoro Bóg wzywa każdą osobę konsekrowaną po imieniu, oznacza to, że jest dla Niego ważna. Świadomość sensu pełnionej służby oraz fakt, że to Stwórca zaprasza do odpowiedzialności na Jego plan, powoduje szczęście. To Bóg pierwszy przemawia do człowieka. Zachęca przy tym, aby w pełni Mu się oddać, żeby swoje życie zamienić w proegzystencję²³, całkowite oddanie się działalności na rzecz Kościoła. Papież nazywa to „pielgrzymowaniem ku przemianie w miłość”²⁴.

Franciszek poleca, by myślami wracać do początków własnego powołania, pierwszych momentów, w których Chrystus wyraźnie przemawia do serca osoby konsekrowanej. To pozwala na nowo uświadomić sobie radość z wezwania, ale i odpowiedzialność, jaka się z nim wiąże. Wybór Jezusa jest tym, o czym wspominał papież w rozmowie z przełożonymi męskich zgromadzeń zakonnych, gdy zapowiadał Rok Życia Konsekrowanego – jest radykalnym podążaniem za Mistrzem, posłuszeństwem w wierze i pochyleniem się nad bliźnim. Ponadto, powołanie należy odczytywać ciągle na nowo, by zachowało świeżość. Poszukiwanie Chrystusa musi być intensywne i permanentne²⁵. Tylko ktoś, kto jaśniejje miłością Chrystusa i jest przekonany o Jego działalności w swoim życiu może pociągać kolejne osoby do radykalnego pójścia za Panem²⁶.

5. ROLA CHRYSYTA W ŻYCIU OSOBY KONSEKROWANEJ

Według Franciszka aktualizacja drogi powołania wiąże się ściśle z Osobą Jezusa. To On ma stanowić centrum, warto, by zakonnice i zakonnicy obserwowali świętych, którzy naśladowując Chrystusa sięgnęli po wieczną nagrodę. Dzięki temu osoby konsekrowane wyzbywają się pychy i egoizmu. To naśladowanie powinno mieć charakter radykalny, ma objawiać się codziennym wcielaniem w życie Dobrej Nowiny. Kontemplacja Jezusa pozwala na pełniejsze zrozumienie własnego serca,

²² Tamże, s. 17-19.

²³ Por. A. Nossol, *Chrześcijańska proegzystencja – istnienie i życie dla innych*, „Collectanea Theologica” 49 (1979), s. 13-21.

²⁴ *Radujcie się*, dz. cyt. s. 21.

²⁵ Tamże, s. 23.

²⁶ Tamże, s. 25.

istoty swojej egzystencji²⁷. Droga zakonna musi mieć znamię ciągłej chrystoformizacji²⁸.

Franciszek za jedną z najważniejszych cech w życiu powołanych wskazuje wierność. Codziennie powtarzane „tak” pozwala przyłgnąć coraz bliżej Mistrza. Z tego wypływa pełne miłości zwrócenie się ku Bogu oraz bliźniemu przez wzgląd na pragnienie Stwórcy. Wierność objawia się także w miłosierdziu. Życie osoby konsekrowanej nie może być pozbawione ofiary z siebie, stałego spalania się z miłości. Posłuszeństwo i wytrwałość w powołaniu objawia się także wtedy, gdy osobą zakonną targają wątpliwości, zniechęcenie, aż po męczeństwo. Aby żyć taką wiernością należy stale poszukiwać Chrystusa, wciąż na nowo. Ważną rolę odgrywa modlitwa, nastawiona przede wszystkim na słuchanie Pana, kontemplowanie Jego życia, pomnażanie miłości do Boga. Modlitwa wzbogacona o kontemplację pozwala na realizację funkcji profetycznej w życiu osoby zakonnej. Papież kolejny raz powtarza, że tylko będąc autentycznymi można przekazywać wiarę i kerygmat. Owocność przekazu wypływa także z modlitwy. Franciszek zachęca do tego, by wypatrywać Bożych znaków we własnym życiu. Zamknięcie na nie, brak „spojrzenia wiary”, pozbawiają sensu wszelkie działania. Decydujący jest wówczas brak nadziei²⁹.

Papież zachęca osoby konsekrowane, by „przeżywały swoją terażniejszość z pasją”³⁰. Wiąże się to przede wszystkim z odkryciem na nowo w swoim sercu Ewangelii i podążaniem jej drogą. Zakonnice i zakonnicy nie powinni się bać wyzwania ani upadków, jakie ona ze sobą niesie. Każdego dnia na nowo muszą podejmować chrystusową naukę i coraz mocniej przyłgnąć do ścieżek Żywego Słowa. Znajomość Ewangelii ma się odzwierciedlać w postępowaniu. W związku z tym należy też zwrócić uwagę na hierarchię wartości w życiu osoby konsekrowanej. Papież Franciszek wskazuje, że Chrystus „jest naprawdę pierwszą i jedyną miłością”³¹. Tylko takie ukierunkowanie sfery uczuciowej i wolitywnej pozwala na prawdziwą miłość do bliźnich. Miłość ta przejawia się na wiele sposobów – ile różnych charyzmatów i misji, tyle konkretnych dzieł miłosierdzia. Przy tej kwestii Biskup Rzymu poleca, by dbać w swej zakonnej posłudze o pierwotny zapał oraz żarliwość. Na koniec podkreśla potrzebę mocnej wspólnoty, gdyż tylko ona prowadzi do prawdziwej komunii wedle zalecenia Bożego.

²⁷ Tamże, s. 27.

²⁸ Por. D. Korcz, *Chrystoformizacja drogą do zjednoczenia z Bogiem w pismach o. Piotra Semenki*, „Zeszyty Historyczno-Teologiczne” 12 (2006), s. 41-42.

²⁹ Tamże, s. 32.

³⁰ Franciszek, *List apostołski*, dz. cyt., s. 17.

³¹ Tamże, s. 18.

6. POTRZEBA DAWANIA ŚWIADECTWA ORAZ MODLITWY O POWOŁANIA

Franciszek zauważa, że współcześnie coraz mniej osób wstępuje do zgromadzeń zakonnych. Stąd ogromna potrzeba modlitwy, zarówno świeckich jak i osób konsekrowanych, by Pan obdarzył młodych ludzi łaską pragnienia pójścia za Nim. Ponadto, podkreślił zadanie przełożonych oraz mistrzów zakonnych. To oni swoim świadectwem muszą pociągać innych do radosnego kroczenia za Panem, a tych, którzy już podjęli tę drogę, kształtować na wzór Jezusa. Wspomniana potrzeba świadectwa ściśle łączy się z powołaniami. Papież konstatuje, że kryzys powołań nie ma miejsca w zgromadzeniach, których członkowie z radością i miłością przeżywają swoje życie. Wszelkie doczesne troski nie mogą przysłonić tej wielkiej łaski, jaką jest zaproszenie do pójścia za Chrystusem w sposób najbardziej radykalny. Franciszek uważa, iż osoby powołane są „jednym z najcenniejszych skarbów Kościoła”, stąd jeszcze większa potrzeba troski o nowe pokolenia zakonników i zakonnice³².

Równie ważna jest potrzeba właściwego rozeznania powołania. Życie konsekrowane to bardzo trudna droga, wymaga dużo modlitwy i umiejętności wsłuchiwania się w Boży głos. Równocześnie jednak istnieje zagrożenie pewnych auto-sugestii co do życia zakonnego lub uznania klasztoru za bezpieczną przystań przez osoby w pewien sposób niezrównoważone. Wówczas przełożeni muszą jasno sprzeciwić się dopuszczeniu kogoś takiego do formacji, ale też pomóc znaleźć odpowiednią drogę, zgodną z prawdziwym powołaniem³³.

PODSUMOWANIE

Papież Franciszek w swoim nauczaniu wiele miejsca poświęca osobom konsekrowanym. Podkreśla wartość osób konsekrowanych we współczesnym świecie. Obecnie, gdy wielu ludzi kieruje się postmodernistycznymi zasadami i źle pojmowaną wolnością, zakonnicy i zakonnice dają piękne świadectwo życia wymagającego, które równocześnie pociąga. Radosne osoby konsekrowane ukazują wyjątkową komunie z ich największą miłością – Chrystusem. Ponadto pełnią funkcję profetyczną, są narzędziami w rękach Boga i wyruszają tam, dokąd je pośle, również na peryferia, do najbardziej pokrzywdzonych i odrzuconych. Papież podkreśla, że ogromnie istotna jest potrzeba wspólnoty, szczególnie w kulturze

³² Zob. KB/RV, *Papież do wychowawców zakonnych: jak będzie świadectwo, to będą też powołania*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/3111,a,papiez-do-wychowawcow-zakonnych-jak-bedzie-swiaectwo-to-beda.htm> (5.3.2017).

³³ Tamże.

skrajnego indywidualizmu. Franciszek wzywa zakonników i zakonnice, by swoją postawą budzili świat, dlatego tak ważna jest obecność osób konsekrowanych w przestrzeni publicznej i w życiu Kościoła.

Bibliografia

AK/RV, *Papież do osób konsekrowanych: Jezus wzorem posłuszeństwa*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/3371,a,papiez-do-osob-konsekrowanych-jezus-wzorem-posluszenstwa.htm> (4.3.2017).

BZ/RV, *Franciszek do osób konsekrowanych: musimy unizżyć się jak Jezus, stając się sługą, aby służyć*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/2996,a,franciszek-do-osob-konsekrowanych-musimy-unizyc-sie-jak-jezus-st.htm> (5.4.2017).

Franciszek, *List apostolski z okazji Roku Życia Konsekrowanego*, Wyd. ALLE-LUJA, Kraków 2014.

Giorgi R., *Święci patroni na każdy dzień*, Wyd. JEDNOŚĆ, Kielce 2015.

Jan Paweł II, *Vita consecrata*, Wyd. PALLOTINUM, Poznań 1996.

KB/RV, *Papież do osób konsekrowanych: miłość ma być konkretna*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/3176,a,papiez-do-osob-konsekrowanych-milosc-ma-byc-konkretna.htm> (4.3.2017).

KB/RV, *Papież do wychowawców zakonnych: jak będzie świadectwo, to będą też powołania*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/3111,a,papiez-do-wychowawcow-zakonnych-jak-bedzie-swiadectwo-to-beda.htm> (5.3.2017).

KB/RV, *Papież do zakonników: macie intrygować, dawać profetyczne świadectwo ubóstwa oraz pokazać światu, że można żyć jak bracia*, w: <http://www.mojepowolanie.pl/2857,a,papiez-do-zakonnikow-macie-intrygowac-dawac-profetyczne-swiadec.htm> (5.3.2017).

Konsekrowani, obudźcie świat! Relacja ze spotkania Papieża Franciszka z przełożonymi generalnymi zakonów męskich – 2013.11.29 – Rzym, w: <http://www.zyciezakonne.pl/wiadomosci/swiat/rzym-konsekrowani-obudzie-swiat-39749/> (6.1.2017).

Korcz D., *Chrystoformizacja drogą do zjednoczenia z Bogiem w pismach o Piotra Semenki*, „Zeszyty Historyczno-Teologiczne”, 12 (2006), s. 41-66.

Kowalski J. W., *Poczet papieży*, Krajowa Agencja Wydawnicza, Warszawa 1986.

Nossol A., *Chrześcijańska proegzystencja – istnienie i życie dla innych*, „Collectanea Theologica”, 49 (1979), s. 13-21.

Pelanowski A., *Od Ducha do ucha. Krok ku radości twej duszy*, Wyd. FIDES, Kraków 2016.

Perego G., *Nowy Testament a życie konsekrowane*, Edycja św. Pawła, Częstochowa 2010.

Radujcie się. List okólny do osób konsekrowanych. Z nauczania papieża Franciszka. Rok Życia Konsekrowanego, red. Kongregacja Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, Wyd. Sióstr Loretanek, Warszawa 2014.

Streszczenie

Papież Franciszek sporą część swojego nauczania poświęca osobom konsekrowanym, czego ukoronowaniem jest ogłoszenie przez niego Roku Życia Konsekrowanego. Wiele przemów i dokumentów papieża dotyczy tych właśnie tematów. Wśród najważniejszych wymieniono i omówiono w niniejszej pracy niektóre z nich: potrzebę wspólnoty, wyjścia na peryferie, naśladowania Chrystusa, realizacji misji profetycznej, rolę świadectwa i radości. Spojrzenie papieża jest tym bardziej interesujące, że sam jest osobą konsekrowaną. Jego uwagi wiele wnoszą do postrzegania życia konsekrowanego, w zasadzie jednak opiera się on na Piśmie Świętym oraz na tekstach jego poprzedników, m.in. na nauczaniu Jana Pawła II.

Słowa kluczowe: *osoby konsekrowane, świadectwo, radość, Rok Życia Konsekrowanego*

Summary

Pope Francis' Teaching on the Consecrated Life in the Context of the Year of Consecrated Life

Pope Francis gives much attention in his teaching to the religious and a significant part of it was given during the Year of Consecrated Life. There are numerous papal speeches and documents regarding this topic. This paper analyses the most important aspects of Francis' magisterium such as the need for community, imitating Christ, implementation of the prophetic mission and the role of testimony and joy. Since the Holy Father is a religious himself, his views are very interesting. Although Francis' teaching casts a new light on the consecrated life, it is largely based on the Holy Scripture and his predecessors' magisterium, notably of John Paul II.

Keywords: *religious, testimony, joy, Year of Consecrated Life*